

Lovisa Ringborg på Cecilia Hillström Gallery

KONSTEN.NET konsten.net/lovisa-ringborg-pa-cecilia-hillstrom-gallery

Axel Andersson

12 oktober 2014

Långa konsthistoriska perspektiv får samsas med intima och personliga hågkomster i Lovisa Ringborgs fotografi. Det ena är inte viktigare än det andra, precis som det kan väntas i en värld där intuition inte behöver skämmas över den roll den spelar. Men vad som är mer intressant är hur de två historierna sammanflyter eller byter plats med en sådan hastighet att det blir omöjligt att skilja dem åt. Resultatet är i mångt och mycket en märklig befrielse. När det omedvetna avhandlas inom fotokonsten sker det ofta genom att det förtryckta återvänder ackompanjerad av ett skräckfilmsobehag. Till skillnad från denna estetik är det som om Ringborg varsamt sprider subjektiva trauman över dåtidens förlåtande mylla för att lösas upp och åter bli del av kretsloppet.

Utställningen *In the Belly of the Beast* består av åtta nya verk i det första rummet och även ett mindre antal äldre verk i det galleriets inre rum. Uttrycket är för det mesta återhållsamt, på sin höjd suspenderade rörelse, och verken är i olika storlekar med tonvikt på de mellanstora till små. Även formaten varierar. I *The Octopus Miracle* (2014) skymtas fötter under ett rosa täcke, en scen lugnt övervakad av en domherre vars röda bröst verkar lite urlakat. Verket påminner om ett altarskåp. Det ovala formatet, en rokokofavorit, har dock den mest framträdande platsen. Ovala verk har förmågan att framhäva det intima genom att leka med förväntningar på storlekar då miniatyren är ovalens mest kända område. Ringborg spelar framgångsrikt med detta faktum i *The Island* (2014) där en ö som ser ut som sinnebilden av en ö, en omsorgsfylld kliché, framträder vid horisonten och i upptäckarens blickfång. Det är en typ av ö som alltid kommer att vara avlägsen då den är sann endast per distans. Samtidigt kan vi bära den allra närmast våra hjärtan. Som en dröm, en myt, en historia, ett hopp.

Det liggande ovala formatet för också tankarna till ögat som ser. Och det finns en ärlig och direkt önskan att se och bli sedd i verken. I nyromantikens återvändande till surrealismen har vi vant oss vid motsatsen, att blicken är fritt flytande och att det alltid också är någon annan som åskådar från kulisserna. *In the Belly of the Beast* tyder på en säker konstnärlig utveckling, en ny slags klarhet bortom detta diffusa seende. Det visuella intrycket förstärks av att de åtta verken fungerar så väl tillsammans. Trots skilda motiv och format råder det här ingen tvekan om att vi har att göra med en, för gallerier, sällsynt helhet där verken samspelar som böckerna i någons bibliotek. Det är nästan att göra våld på samlingen att ta ut eller lägga till något i efterhand.

Det första verket från vänster, *Mud* (2014), är ett av de få verk som det går att ställa mer specifika frågor kring och ifrågasätta. Med en välvillig inställning kan det kanske beskrivas som en övergång från ett tidigt Ringborgs uttryck till ett senare. Fotografiet, en halvt bortvänd kvinnokropp till midjan nedsunken i gytta i en jämnbrun skogsglänta, påminner både om Annika von Hausswolffs *Tillbaka till naturen* (1992), Denise Grünsteins serie *Figure in Landscape* (2001), på samma sätt som tidiga verk av Ringborg har andats något av samma stämning som finns i Helena Blomqvist bildvärld. Skillnaden i "Mud" är att Ringborg delvis tvättat bort kusligheten och att det istället sänkt sig ett lugn över verket som på ett intressant sätt skaver mot motivet.

Att lösas upp är kanske inte så farligt ändå, är tanken som ackompanjerar betraktandet av resten av verken. Det är befriande att inte längre behöva tänka på vad som är ut och in och när något börjar och tar slut. Inte konstigt att Ringborg har en sådan förkärlek för barockens veckade tygsvall, här främst representerad genom *The Unfolding* (2014). Men så beror den trygga känslan också på att någon har kontroll, makt. Ringborg använder till exempel bara sina egna motiv även om verken är raffinerade optiska montage av olika komponenter. Allt löst tal om det omedvetna inom konsten borde följas av en tanke på den enorma koncentration och medvetenhet det krävs i de flesta fall för att ge uttryck till något. Det är som om det omedvetna endast kan framträda när det medvetna vandrar vid dess sida, allt annat kommer snart att förlora i relevans och blir i längden platt.

Det medvetna iscensättandet är också kommenterat i utställningens största verk, *The Mirage* (2014, 122 x 216 cm), där sex teaterkulisser föreställande natur står på en scen omgiven av en "naturlig" natur som verkar haka i och flyta samman med motiven på kulisserna. Den överväxta scenen är på samma gång en ruin i likhet med de pittoreska låtsasantika ruiner som återfinns på kulisserna.

Den enda risken med Ringborgs fotografi är att den utvecklar sig till ett allt för perfekt och kanske bekvämt balanserat. En typ konceptuell fotokonst som liksom det pittoreska efter romantikens buller och bång blev till en lagom och tilltalande blandning av det

vackra och det sublima. *In the Belly of the Beast* blir mest intressant när det också finns ett lager som bråkar och utmanar, som den lika avlägsna som närvarande ön i *The Island* (2014) och de speglade händerna i *Echo* (2014). Även i *Mud Dogs* (2014) utmanas vi, men denna gång av mediet. Fotografiet är så måleriskt att betraktaren förundrar sig över hur hundarna kan vara så perfekt realistiska så att det ser ut som om Albrecht Dürer hade målat dem. I den ständigt närvarande sammanblandningen

mellan olika historier, stora och små, är nästa fråga om hundarna är så verkliga efter som de är bekanta, del av ett minne som gömmer sig på andra sidan medvetandet. Det känns som om Lovisa Ringborg vill ha oss där, likt fortsättningar på de veck som varken har början eller slut och som alltid lyckas fly det avgränsade rummet.

Adress: Hälsingegatan 43, Stockholm

Utställningen pågår under perioden 2/10 – 8/11

Axel Andersson (text), Lovisa Ringborg (foto)